

Conviure amb la bellesa

- El Palau Solterra celebra els 90 anys de Frank Horvat, el fotògraf de l'alta costura que vol fugir del seu propi mite



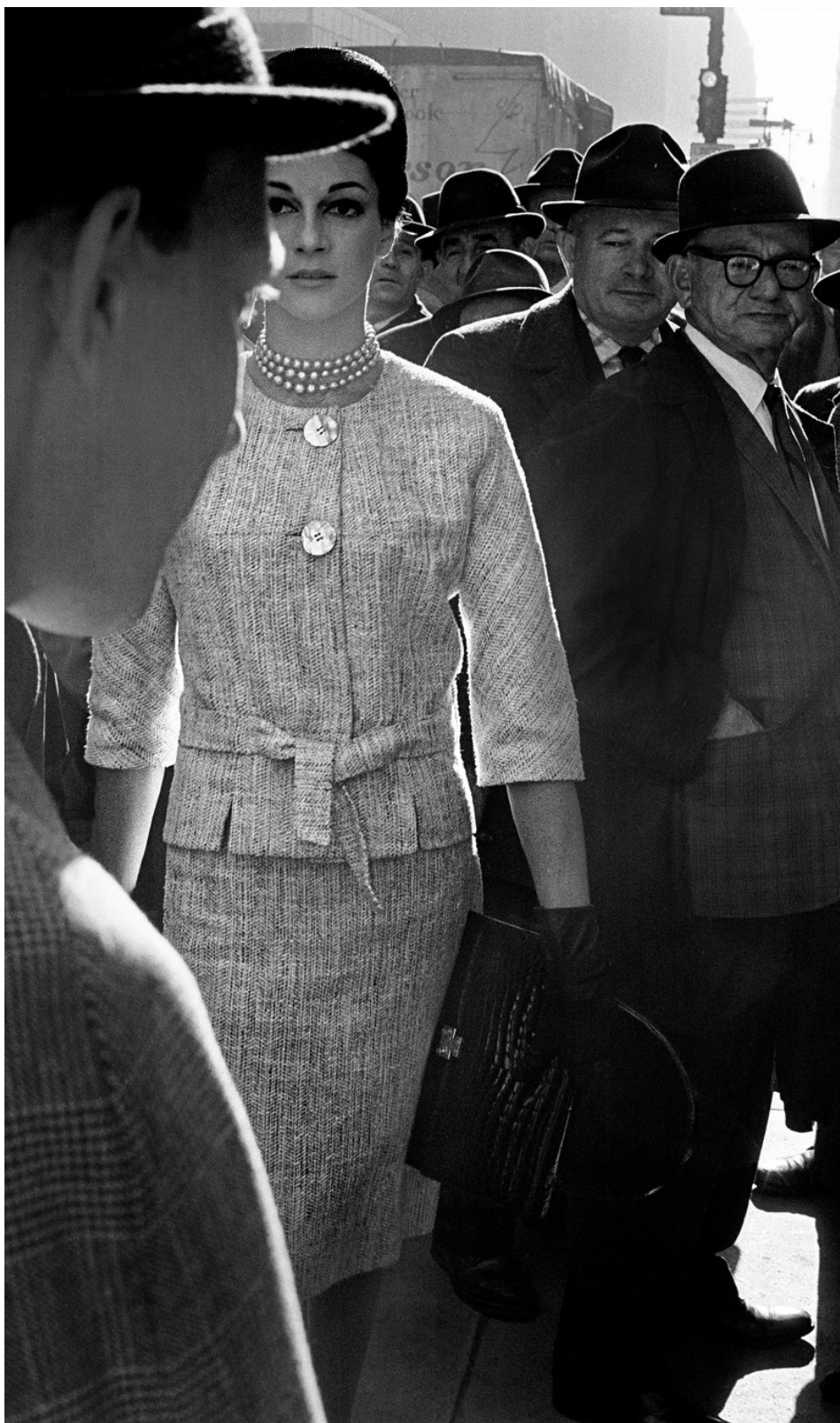
*L'espectacular barret Givenchy fotografiat per a 'Jardin des Modes' el 1958.
FRANK HORVAT.*



*La primera imatge d'alta costura de Horvat, feta a Florència el 1951.
FRANK HORVAT.*



La maniquí Sabina, retratada a Milà el 1946. FRANK HORVAT.



Una model retratada entre els vianants d'un carrer de Nova York el 1961. FRANK HORVAT.

EVA VÀZQUEZ - TORROELLA DE MONTGRÍ

En la conversa que va mantenir amb Sarah Moon per al seu llibre d'entrevistes a fotògrafs cèlebres, *Entre-vues* (1988), Frank Horvat (Abbazia, Itàlia, 1928) li insistia

'Please don't smile' reuneix una vuitantena d'imatges del fotògraf

una vegada i una altra sobre el vel -----
d'arrogància que la bellesa estén a
vegades sobre la veritat de les imatges, enrigidint-les en una
gravetat artificiosa. Sarah Moon, que havia estat maniquí
abans de posar-se a l'altre costat de la càmera i havia hagut
de desprendre's, més i tot que el mateix Horvat, de la
temptació de mirar el món com una sessió programada,
concedia que els encàrrecs publicitaris havien estat de tota
manera un estímul per al seu treball, però Horvat va aclarir-
li que no era el fet de subjectar-se a un encàrrec, el que a ell
el preocupava, sinó la sospita que "hi ha un llinar, més
enllà del qual la posada en escena ja no deixa lloc per a
l'essència mateixa de la fotografia, que és obrir una porta a
l'inesperat". Frank Horvat feia manifesta davant Sarah
Moon la lluita amb la seva pròpia llegenda: fotògraf de la
mítica agència Magnum a finals dels cinquanta, forjat doncs
en l'elegant fotoperiodisme dels Cartier-Bresson i Robert
Capa, va decantar-se cap al món de la moda fins a convertir-
se, durant més de vint-i-cinc anys, en una de les firmes més
reverenciades pels tallers d'alta costura i les selectes revistes
especialitzades. Durant la dècada dels cinquanta i els
seixanta, pràcticament no va dedicar-se a una altra cosa,
excepte a viatjar, i anés on anés fixava la vista en dones
boniques, ja fos a la dura Itàlia de la postguerra o al barri
xino de Kahore. Un dels seus reportatges més celebrats,
sobre les *strippers* del bordell de luxe Le Sphynx de París, el
1956, mostra les noies com nines de cera, no pas amb gaire
més relleu humà que la decoració de quincalleria que
s'entreveu en el petit camerino on es retiraven a descansar
de les grapejades. A la dècada dels vuitanta, però, va sentir
la necessitat d'un replegament, d'establir un altre tracte
amb les imatges que se li va revelar, segons explica el
mateix fotògraf, davant els arbres de la Provença, en els
quals va entreveure els llorers de la costa adriàtica on havia
jugant d'infant. *Portraits of Trees*, considerat el seu "primer
projecte personal", té la mateixa textura sedosa dels vestits
de Givenchy. Horvat en diu "els anys del classicisme", per la
necessitat de cenyir-se a alguna forma essencial, però el cas
és que mai no ha a estat gaire lluny d'un estilisme més o
menys normatiu, que fascina i fa arrufar el nas al mateix

temps, com la sèrie de 1986 *Very similar*, en què convidava les seves models vaporoses a emular la gran tradició pictòrica.

L'exposició que li dedica el Museu de la Fotografia de la Fundació Vila Casasa a Torroella de Montgrí, *Please don't smile*, en ocasió del seu norantè aniversari, ressegueix en una vuitantena d'imatges datades entre el 1946 i el 1997 la trajectòria d'aquest fotògraf que, fugint de si mateix, de la seva extrema facilitat per a la bellesa, ha acabat aprenent a assumir-la i conviure-hi. No enganya pas, ni quan retrata les seves amigues durant les vacances, en la intimitat, sense maquillatge ni decorats, ni tan sols somrient: continuen sent unes senyores estupendes. L'imprevist rares vegades irromp en el seu treball.

Carles Fontserè a la bulliciosa Londres de 1963

Al mateix Palau Solterra de Torroella es pot visitar, fins al 25 de novembre, *Relat cartogràfic*, una exposició inclosa dins el programa commemoratiu del centenari de Carles Fontserè que es concentra en les imatges que va copsar durant un viatge a Londres l'any 1963. Comissariada per Natàlia Chocarro i Mercè Vila, el muntatge recrea en un vinil que cobreix el terra de la sala el plànol de la ciutat tal com era als anys seixanta, perquè el visitant pugui reconèixer els llocs en les fotografies. Fontserè, que s'havia exiliat amb l'èxode republicà i vivia a Nova York des de 1953, va arribar a Londres en el decurs d'un viatge en què també va passar per París i Roma, a la recerca d'un imaginari europeu profundament traumatitzat per la Segona Guerra Mundial. La cinquantena de fotografies de Londres que s'exposen a Torroella, que feia més de vint anys que no es mostraven al públic, són el reflex d'una mirada vital que adverteix, en el pas apressat dels vianants, la seva laboriositat o les seves estones de lleure, l'ingrés en una nova era, de la qual el símbol més precís és la minifaldilla, com aviat ho serà també la música sincopada d'aquesta joventut desimbolta que festeja sense vergonya al parc. Ja no queda cap rastre dels devastadors bombardejos alemanys, que Fontserè

exorcitza en una imatge de la catedral de Saint Paul, emergint d'una espècie de boira, davant la qual un grup de londinencs avancen decidits.

**NOTÍCIES
DE ...**

📍 **Torroella
de
Montgrí i
l'Estartit**

**PUBLICAT
A**

**El Punt
Avui. Girona**

25-06-2018,
Pàgina 42